

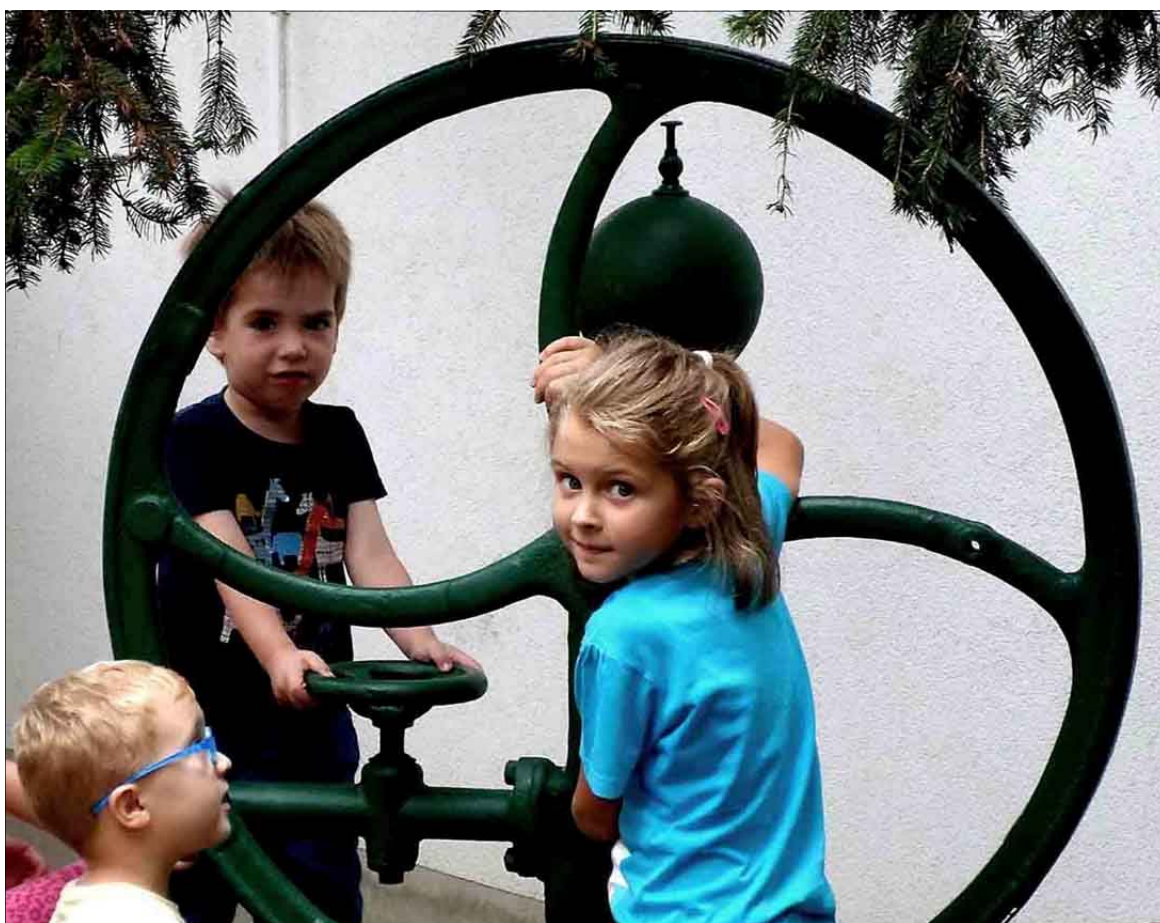
Wernke Bernát

estefelé a táborban

Szentléleken, hol nebulók gyűltek össze, alkotó hullámaikat kitarva, a térségbe és lankadatlanba terülnek most erre, temérdek munkájuk tudatával, pelyheződőbe hajlott szíveikbe

és ilyenkor, ha gyengéd sugárként száll az alkony, a közeli vadonba burkoló, párologó karolatokon, a már álmatagba olvadó csatangolók apadhatatlanba tárulkoznak, a rájuk bomlón fonódó, várt szállásukra...

ahogy összegyűlnek a hullámok – mik nemrég még taréjokban feszültek, de most élénkségük szendergőbe ömlött tekinteteikben... ahogy egymásra hangolódnak szemerkélő haladatban, mikor az udvart csókolja már, a naplemente utolsó szállata... harangként kondult a természet szirma és arra harsanva, a szél is hajtotta fák, árnyék foltjaikat kobakjaikra dobja... és rájuk lappang a múltó nap lüktetése... a kis művészelöltek reményteli töltődése... és az átsuhanó délutáni kirándulás szétszóródva kattann szívük mélyébe, kihunyhatatlan... és Csillaneni is ott van, kitöltődötten hasadékaikban és most belemerülnek mindannyian a szálló est, édesbe lélegző homály repedéseibe

Sz. Opre Mária: Kör, kör, ki játszik?